

UNIVERSE CITY: Ep. 1 — albastru-închis

UniverseCity

109 982 de vizualizări

În pericol. În captivitate în Universe City. Am nevoie de ajutor.

Derulați în jos, pentru a citi transcrierea înregistrării >>>

Alo!

Sper că mă ascultă cineva.

Transmit acest mesaj prin semnale radio — o tehnologie învechită, știu, dar poate una dintre puținele metode de comunicare pe care Municipalitatea nu le monitorizează —, lansând un apel disperat de ajutor.

În Universe City, lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

Nu vă pot dezvălui cine sunt. Vă rog să-mi spuneți... vă rog să-mi spuneți Radio. *Radio Silence*.¹ La urma urmelor, sunt doar o voce la radio și s-ar putea să nu mă asculte nimeni.

Mă întreb — dacă nu-mi ascultă nimeni glasul, oare scot vreun sunet, de fapt?

[...]

¹ Tăcere radio. (N.t.)

Viitor

— Auzi? m-a întrebat Carys Last, oprindu-se așa de brusc în fața mea, încât mai că m-am ciocnit de ea.

Stăteam amândouă pe peron. Aveam cincisprezece ani și eram prietene.

— Ce anume? am întrebat, pentru că n-auzeam decât muzica pe care o ascultam în una dintre căști.

Cred că e posibil să fi fost Animal Collective.

Carys a început să râdă, ceea ce nu se întâmpla prea des.

— Ai dat prea tare muzica, mi-a spus, înfășurându-și pe deget firul de la cască și trăgându-l spre ea. Ascultă.

Am rămas încremenită, ciulind urechea, și-mi amintesc fiecare sunet pe care l-am auzit în clipa aia. Am auzit huruitul trenului din care tocmai coborâserăm și care se urnea din gară, înaintând spre centru. L-am auzit pe agentul de securitate de la poartă, cum îi explica unui bătrân că rapidul spre St. Pancras fusese anulat din cauza zăpezii. Am auzit scrâșnitul înfundat al traficului, șuieratul vântului pe deasupra noastră, cum trăgea cineva apa la toaleta din gară și anunțul „Trenul care sosește acum la... Peronul 1... este... trenul de 8:02... spre...

Ramsgate“, zgomotul lopeții care-și croia drum prin zăpadă, și o mașină de pompieri, și glasul lui Carys, și...

Trosnetul focului.

Ne-am întors și ne-am uitat lung spre orașul care se întindea la orizont, acoperit de zăpadă și încremenit. Din locul acela se vedea de obicei școala noastră, dar astăzi vederea ne era blocată de un nor de fum.

— Cum de n-am observat fumul cât eram în tren? m-a întrebat Carys.

— Eu dormeam.

— Eu nu.

— Nu erai atentă.

— Păi, s-ar părea că școala a luat foc, a conchis Carys, mergând să se așeze pe banca din gară. S-a împlinit dorința pe care și-o pusese Carys pe vremea când avea șapte ani.

M-am mai uitat o dată în direcția școlii și apoi m-am așezat lângă ea.

— Crezi c-a fost mâna farsorilor ăloră? am întrebat, referindu-mă la câțiva bloggeri anonimi care se țineau de false din ce în ce mai înverșunate prin școală, de vreo lună încoace.

Carys a ridicat din umeri.

— Mai contează? Rezultatul e același.

— Contează.

Și în momentul ăla am început să mă gândesc la ce se întâmplase.

— E... pare să fie grav. Va trebui să ne mutăm la altă școală. Par să se fi... dus cu totul... corpurile C și D.

Mi-am boțit fusta în mâini.

— Dulăpiorul meu era în corpul D. Îmi lăsasem acolo mapa cu desene pentru GCSE. Am lucrat zile întregi la unele dintre ele.

— Oh, la naiba.

M-a trecut un fior.

— De ce ar face una ca asta? Au distrus lucruri la care s-a muncit din greu. Le-au dat peste cap examenele de GCSE și A-level atâtoro dintre noi, lucruri de care depinde viitorul unor oameni. Efectiv au distrus viețile unor oameni.

Carys a părut să reflecteze preț de o clipă, apoi a dat să răspundă ceva, dar în cele din urmă a închis gura fără să spună nimic.

1. SEMESTRUL DE VARĂ
A)

Eram deșteaptă

— Ținem la fericirea elevilor noștri și *ținem* la succesul lor, a declarat directoarea noastră, doamna Afolayan, în fața unui public de 400 de persoane, părinți și elevi din anii terminali, în timpul întâlnirii cu părinții de la sfârșitul clasei a unsprezecea.

Eu aveam șaptesprezece ani și eram președinta Consiliului Elevilor. Așteptam în culise, pentru că în două minute urma să vorbesc și eu pe scenă. Nu-mi pregătisem discursul, dar nu aveam emoții. Eram foarte încântată de mine.

— Considerăm că este de *datoria* noastră să le garantăm tinerilor accesul la cele mai bune oportunități pe care le oferă lumea de azi.

Reușisem să ajung președinta Consiliului Elevilor anul trecut, deoarece pusesem pe afixul de campanie o poză în care aveam bărbie dublă. De asemenea, folosisem cuvântul „memă” în discursul dinaintea alegerilor. Treaba asta dădea impresia că mi se rupea de alegeri, deși lucrurile stăteau chiar pe dos, și asta i-a convins pe oameni să mă aleagă. Nu se poate spune că nu-mi cunosc publicul.

Chiar și-așa, nu știam prea bine ce-o să zic în discursul de la întâlnirea cu părinții. Afolayan spunea deja tot ce-mi notasem în grabă pe pliantul publicitar al unui club de noapte, pe care-l găsisem în urmă cu cinci minute în buzunarul sacoului.

— Programul nostru de pregătire pentru Oxford și Cambridge a fost deosebit de eficient anul acesta...

Am mototolit pliantul și l-am lăsat să cadă pe podea. Aveam să improvizez.

Mai încropisem pe loc discursuri și cu alte ocazii, așa că nu era mare chestie, și oricum nimeni nu se prindea vreodată că erau improvizate — nici măcar nu se *întreba* vreodată cineva dacă erau sau nu improvizate. Se știa că sunt organizată, că-mi fac mereu temele, că am zece pe linie și că aspir să intru la Cambridge. Profesorii mă iubeau, iar colegii mă invidiau.

Eram deșteaptă.

Eram prima în anul meu.

Aveam să intru la Cambridge, să-mi găsesc un post bun, să câștig o grămadă de bani și să fiu fericită.

— Și cred, a continuat doamna Afolayan, că personalul didactic merită de asemenea aplauze pentru efortul depus anul acesta.

Publicul a aplaudat, dar am văzut câțiva elevi dându-și ochii peste cap.

— Iar acum aș vrea să v-o prezint pe președinta Consiliului Elevilor, Frances Janvier.

Mi-a pronunțat greșit numele de familie. L-am văzut pe Daniel Jun, celălalt președinte, privindu-mă din capătul opus al scenei. Daniel mă detesta din cauză că eram amândoi niște tocilari de neoprit.

— Frances s-a dovedit a fi o persoană ambițioasă, care a realizat tot ce și-a propus de când a devenit eleva noastră, acum câțiva ani, și este o onoare s-o invit pe scenă, ca reprezentantă a valorilor pe care le cultivăm noi aici. Vă va vorbi astăzi despre experiența ei ca elevă în ultimul an la Academie și despre planurile ei de viitor.

M-am ridicat și am pășit pe scenă, am zâmbit și m-am simțit minunat, fiindcă eram născută pentru așa ceva.